

Snøjenta - Russisk folkeeventyr

For lenge, lenge siden bodde en gang en bonde som het Ivan og kona hans som het Maria i Russland, like ved en stor skog. Det var bra folk, men enda de var glade i hverandre, hadde gode naboer og mange venner, var de ikke lykkelige, for de savnet barn. De pleide å se ut av vinduet på nabobarna som lekte, og av hele sitt hjerte ønsket de at de også hadde et lite barn som de kunne kalle sitt eget.

En vinterdag stod de i vinduet i den vesle stua og så på nabobarna som ellers. De hadde det moro i snøen, hoppet og baste, kastet snøball og laget en stor snømann. Ivan snudde seg til kona og sa: - Se kone, så moro barna har det mens de lager en snømann. Nå går vi ut i hagen og lager en, vi også. - Ja, la oss det, sa kona, og det skikkelige ekteparet gikk ut.

Der snudde Maria seg til mannen. - Jeg kom til å tenke på noe, mannen min, sa hun. - Vi har jo ikke egne barn, la oss lage en liten snøjente i stedet for en snømann.

- Ja, la oss det, sa Ivan, og så begynte de å lage en liten jente av snø. I mange år hadde de ønsket seg en liten jente, nå laget de en av snø med all sin kjærlighet og all sin lengsel - den bakreste vesle jente en kunne se.

Først rullet de snøballer, og Ivan laget en liten kropp med nydelige små hender og føtter. Maria formet et vakkert hode med øyne og nese og munn og hår - av snø alt sammen. Så satte de forsiktig hodet på skuldrene til den vesle kroppen og så på snødatteren sin. Aldri hadde de sett noe så vakkert, og aldri hadde de ønsket mer brennende hett å ha en virkelig datter.

- Vesle snøjente, sa Ivan, - snakk til meg!

- Ja, gullet mitt, sa Maria. - Våkne til liv, så du kan leke og bråke og le som andre barn.

I samme øyeblikk merket de at øynene til snøjenta begynte å blunke. Det kom litt farge i kinnene. Først trodde de bare det var innbilning, men med ett så de en virkelig jente stå foran seg der snøfiguren hadde stått for et øyeblikk siden, hun hadde blå øyne og gullgult hår og roser i kinnene. Først ble de så forbauset at de ikke kunne få fram et ord, de stirret bare på jenta. Til slutt sa Ivan:

- Hvor kommer du fra? Og hvem er du?

- Jeg er fra snølandet og Kuldelandet, svarte barnet. - Og jeg er datteren deres. Hun løp bort til Maria og Ivan og kysset dem, og alle tre gråt av glede. Men snart snakket og lo de igjen, for dette var det beste de hadde opplevd. De ropte på naboene i stuen like ved, at de måtte komme og se det som var hendt. Snart spredte ryktet seg om hvor heldige Ivan og Maria hadde vært, og alle småjentene i landsbyen kom for å treffe den vakre datteren til Ivan og Maria. Og folk ble i stua hos dem til sent på kveld, de lo og sang og danset for å feire den glade hendelsen.

Hele vinteren lekte den vesle jenta i snøen med de andre barna, mens Ivan og Maria stod i vinduet i stua og så på. Nå var de glade, for et av barna som lekte i snøen var deres eget, og de syntes hun var den vakreste av dem alle.

- Ingen er så søt som småjenta vår, kunne Ivan si.

- Og ingensteds fins det vel et snillere barn, la Maria til.

Ivan var enig.

- Hun er den snilleste av alle, sa han, - så blid, så fornøyd, så søt.

Og sant var det. Alle ble glad i den vesle snøjenta. Alle likte å høre henne tralle og synge dagen lang, alle likte å se henne løpe og danse med de andre barna. Men da de første vårtegnene kom, da det ble varmere i lufta og snøen begynte å smelte, var det som om den vesle jenta ikke var like munter som før.

En dag kom hun inn til Ivan og Maria og sang en trist liten sang: - Nå kommer våren, jeg må dra, til kalde Snøland, langt herfra.

Ja, det sang hun, og mens hun sang, fikk hun tårer i øynene. Faren og moren begynte å gråte da de hørte den sangen, og Maria ropte:

- Bli hos oss, datter min! Ikke dra fra oss!

Ivan fór opp og trakk slåen for døren, så hun ikke kunne komme ut, og Maria slo armene rundt den vesle jenta og klemte henne inn til seg. Men ennå mens hun gjorde det, begynte den vesle snøjenta og smelte bort, og snart var det ikke annet igjen av henne enn den hvite skinnlua og den hvite pesken og de hvite støvlene og en liten dam på gulvet. Ivan og Maria gråt bitre tårer, men Maria la de små klærne vekk og sa:

- Kanskje kommer hun tilbake til oss en dag.

Hele sommeren ble ensom og trist, de tenkte på den skjøre, vesle datteren som var forsvunnet. Men så stundet det til vinter, og en kveld hørte de lystig latter utenfor stua og en glad stemme som sang:

- Far og mor! Lukk opp for meg! Med snø og kulde kommer jeg!

Ivan fikk døra opp i en fart, og snøjenta løp rett i armene på foreldrene sine. Hele vinteren ble hun hos dem og lekte med de andre barna i landsbyen. Men da våren kom, måtte hun fra til snøens og kuldas land i nord.

Denne gangen var ikke Ivan og Maria lei seg for at hun ble borte, de skjønte hun ville komme igjen til vinteren. Når det ble kaldt og snøen tok til å drysse, ville den vesle snøjenta komme hjem igjen til Russland og bo hos dem til neste vår.

